

ханізму взагалі відсутній у системі фундаментальних позицій, на яких базувалася політика фізичного винищення окремих верств населення, тому що репресії спрямовані на поширення страху і залякування, деформацію національної та правової свідомості, суцільний правовий та моральний нігілізм.

Отже, терор став спеціальним напрямом внутрішньої державної політики Й. Сталіна і був спрямований на тотальне політичне та моральне пригнічення населення, нагнітання страху, розправи із супротивниками режиму аж до їхнього фізичного знищення. Такий напрям політики мав прояв як у легалізованих, однак, нелегітимних цілях, так і у антигуманних засадах їх реалізації. Наслідком сталінського терору є девальвація прав людини і тотальне знищення загальноприйнятих моральних цінностей.

Використані джерела:

1. Тронько П. Т. Дослідження «великого терору» у науково-документальній серії книг «Реабілітовані історією». Історія України : маловідомі імена, події, факти : збірник статей. К. : Інститут історії України НАН України, 2011. Вип. 37. С. 4-17.

2. Золотарьов В. А. Фаворит Єжова : сторінки біографії наркома внутрішніх справ УРСР О. І. Успенського. Політичні репресії в Українській РСР 1937-1938 рр. : дослідницькі рефлексії та інтерпретації. До 75-річчя «Великого терору» в СРСР : Матеріали Всеукраїнської наукової конференції, м. Київ, 15 березня 2012 р. К. : Інститут історії України, 2013. С. 164-187.

3. Романець Н. Р. Репресивна політика радянської влади в українському селі (1925-1939 рр.) у висвітленні сучасної російської історіографії. Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету. 2015. Вип. 44. Т. 2. С. 162-166.

4. Якубова Л. В обіймах страху і смерті. Більшовицький терор в Україні. Харків. 2016. 544 с.

Ткаченко К.,

*курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник

Наточій А.Д.,

*старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ДІТЕЙ ВІД НАСИЛЬСТВА В СІМ'Ї

Домашнє насильство є дуже масштабною і актуальною проблемою в нашій країні. Частіше насильство в сім'ї торкається дітей, адже вони є більш слабкішими, залежними та майже не здатні себе захистити. З кожним днем ця

проблема зростає в Україні, насильство над дітьми скоро не знатиме меж, тому актуальність розгляду питання і відповідальності про це є важливою та не може залишитись без уваги.

За даними статистики щоденно в Україні фіксують приблизно 280 випадків насильства над дітьми. А скільки залишається ще прихованими? Тисячі дітей переживають наслідки цього діяння самостійно і не звертаються за допомогою. Насильство - це небезпека для майбутнього нашої держави, адже дитина яка потерпала від психологічного насильства, грубості, приниження чи фізичного знущання не зможе в подальшому сформувати повноцінну сім'ю, бути прикладом для своїх дітей, та скоріш за все буде себе поводити зі своїми дітьми також з жорстокістю.

7 січня 2018 року набрав чинності Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», в якому прописана система заходів щодо запобігання фізичному та психологічному насильству у сім'ї [1].

Відповідно до статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», домашнє насильство – діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь.

Законодавство передбачає різні види покарання за вчинення такого діяння, в залежності від тяжкості вчинення - це від стягнення штрафу до позбавлення волі строком до 2-х років [2].

Кожна дитина має право звернутися сама до органу опіки та піклування, служби у справах дітей, центрів соціальних служб для дітей та молоді, за захистом своїх прав та свобод.

За даними міжнародних досліджень майже 9 мільйонів дітей щодня стають жертвами домашнього насильства. Якщо над дітьми постійно будуть прояви жорстокого поводження, то це матиме тяжкі соціальні наслідки. Через зневажання інтересів дітей будуть формуватися малоосвічені, залякані особистості, які буду нести ту ж жорстокість в наш світ.

Для нашої країни характерним є те, що інформація про насильство у ставленні до дітей залишається прихованою з конкретних причин: мовчання батьків, страх дітей, соціальна прийнятність насильства. Нерішучість виявлена зі сторони суспільства щодо заходів боротьби з насильством у родині, супроводжує те що часто діти вважаються власністю батьків, та не мають права на захист особистості.

Сімейний кодекс України надає дитині право самостійно звертатися до компетентних органів держави, в соціальні служби, в органи опіки та піклування, органи освіти та охорони здоров'я у разі порушення прав у сім'ї, на-

сильства та жорстокого поводження [3].

На нашу думку, люди повинні замислитись над своїм поводженням до дітей та до членів нашого суспільства. Відштовхуючись від теми та згідно статистики, зрозуміло що велика кількість дітей страждає від поводження близьких людей, опікунів, родичів. І хоча на цю проблему звертають чималу увагу, але все одно вона не є вирішеною та залишається “в тіні”.

Для вирішення проблеми насильства у сім’ї потрібно щоб дітей більше ознайомлювали з тим, що не треба мовчати, треба говорити про свої проблеми. Треба доводити до дітей, що їм є до кого звернутися, є ті люди, ті організації які в праві їм допомогти.

Таким чином, домашнє насильство – це страшна, загрожуюча для країни, але ще невирішена проблема на яку зачиняти очі заборонено. Випадки застосування насильства над дітьми з кожним днем зростають, а люди які вчиняють це - залишаються непокараними. Воно вважається одним з найбільших порушень прав людини – права на життя, на фізичну недоторканість, що прописані в Конституції України. Це негативне явище, яке підриває моральні цінності сім’ї, завдає шкоди психологічному та фізичному здоров’ю. Насильство продовжує залишатись невирішеним питанням, де людина яка потерпає від нього, не звертається за допомогою до органів влади, а самостійно переживає негативні наслідки цього діяння.

Використані джерела:

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству : закон України від 07.12.2017.№ 2229-VIII. База даних «Законодавство України». Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19>

2. Кримінальний кодекс України : зі змін. та допов. станом на 2 серп. 2018 року : офіц. текст. Київ : Паливода А. В., 2018. 264 с.

3. Сімейний кодекс України: закон України від 10.01.1992 №о 2947-III. База даних «Законодавство України». Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>.